

Lianne in Kenia

Nieuwsbrief Nr. 2
November 2008

Nieuws uit Nairobi

En God gaat mee...

*Psalm 92: 5 U verheugt mij, HEER, met uw daden,
ik juich om wat uw hand verricht.*

*God is a good God- yes He is! God is a good God- yes He is! He lifts me up, up, up.
Turns me around, round, round. He sets my feet on higher ground!*

Lieve vrienden en lieve familie ☺

Ja, onze Heer is echt goed! Dat kan ik gewoon telkens weer uit heel mijn hart zeggen. Het lied bovenaan deze nieuwsbrief is een van de lievelingsliedjes van de kinderen van onze basisschool ("De ark") en dat niet zonder reden. Elke keer weer als ze het zingen stralen hun gezichtjes van blijdschap zodat je niet anders kunt dan samen met hen blij te zijn.

Inmiddels ben ik dan alweer twee (!) maanden in Kenia en ik word elke dag dankbaarder voor dat wat ik hier mag meemaken en hoe ik God's trouw mag beleven in kleine en grote dingen.

Twee maanden Kenia. Ik weet helemaal niet waar ik moet beginnen te vertellen, want er is zoveel gebeurt! Hoe dan ook, here we go:

New City Fellowship

In mijn vorige nieuwsbrief vroeg ik of jullie konden bidden dat ik een gemeente mag vinden, waar ik me thuisvoel en waar ik nieuwe vriendschappen kan sluiten.

Praise the Lord, ik heb een keuze gemaakt! ☺ De New City Fellowship in Nairobi is het uiteindelijk geworden. Een andere Short-Termer uit Duitsland, Tini, was al erg actief binnen die gemeente en had Amelie en mij een keer uitgenodigd voor de **bijbelkring** met een aantal keniaanse vrienden uit die kerk. Dat was gewoon super. Ik wist meteen dat ik graag bij die bijbelkring zou willen blijven, maar de beslissing om ook bij de gemeente te blijven is pas later gekomen. Een tweede bezoek aan de New City heeft mij uiteindelijk overtuigt en nu ben ik blij dat ik ook meteen aansluiting met de jeugd heb. En ik kan echt iets leren van de overgave die zij voor hun geloof hebben. Amazing. Elke week dinsdag ga ik nu dus naar de bijbelkring, waar we bijbelstudie hebben, samen zingen en met en voor elkaar bidden. Zonder Tini (die inmiddels weer in Duitsland is) zouden we nooit zo snel een keniaanse vriendengroep gehad hebben en daar ben ik dus echt dankbaar voor. Het is ook een bijzonder teken hoe het geloof ons samenbrengt zonder dat het uitmaakt hoe verschillend huidskleur, cultuur of achtergrond zijn. Ik moet echt zeggen dat ik de tijd samen geniet. De jeugd is gewoon erg aardig, open en we hebben goede gesprekken over dingen, die ons bezig houden. Vorige week was de bijbelstudie bij James en Mary thuis en gisteren was de studie in onze woning op het compound. Zo zien we ook een beetje waar de anderen wonen en leren we hun familie kennen. Dat is echt soms indrukwekkend omdat echt iedereen andere leefomstandigheden heeft. En dan echt anders! Maar of het nu ergens in een "luxere" buurt is of in de sloppenwijk, het is fantastisch om te zien hoe iedereen even gastvriendelijk is en met plezier datgene deelt wat er is.

Adres in Kenia:

Lianne Schüürmann
SIM Kenya
PO Box 60875
00200 City Square
Nairobi, Kenia

E-Mail:

lianne_schuurmann@hotmail.com

Website:

www.africanchallenge.wordpress.com

Thuisadres:

Lianne Schüürmann
Sünnerberg 8
49824 Emlichheim

Giften:

Volksbank Kraichgau
Nr. 269204
BLZ 672 919 00
Stichwort: KM Schüürmann
(eigen adres aangeven)

IBAN: DE75 6729 1900 0000
2692 04
BIC: GENODE61SSH

Met een gift kunnen jullie mijn Short-Missionary-Term en Life Challenge Africa ondersteunen. Asante sana ☺
Heel erg bedankt!!☺

Nu over mijn werk:

Kibera en het New Hope Project

Het heeft heel wat moeite gekost om uiteindelijk met het werk in Kibera te beginnen. Een echte challenge. De bedoeling was dat wij engelse les zouden geven aan moslim-meisjes die uit de sloppenwijk komen.

New Hope is eigenlijk een project voor handarbeid, waar al ongeveer 12 oudere vrouwen werken, maar het was het idee om ook jongere meisjes (ongeveer mijn leeftijd en ouder) met engelse les te bereiken.

Goed, dat was dus het idee en zo gingen we dus meerdere keren op stap om die meiden die interesse getoond hadden te ontmoeten...

Dat kost elke keer weer best energie want de weg (die soms echt slecht is) gaat dwars door Kibera in de hete zon en ja... We blijven Wazungu (blanke) en zijn ook nog eens – uche uche – erg blond, wat niet altijd even handig is ☺ Oke, het bleek dat het wel niet had moeten zijn. We zijn zes keer zonder succes terug naar het LCA Office gelopen, want we hadden de meisjes of gemist of ze waren niet eens gekomen. Dat was best frustrerend maar tegelijk zagen we het ook als een duidelijk “Nee” wat die taak betreft. Als het niet echt een behoefde is van die meisjes dan willen wij ook niets dwingen. Het idee mag dan wel mooi zijn, maar het moet ook een verlangen zijn van degenen die we willen bereiken. Ik had me er dus eigenlijk bij neergelegd.

Deste onverwachter ging toen een andere deur open, zodat wij uiteindelijk toch elke week donderdag nu engelse les geven! De oudere vrouwen van het project lieten namelijk weten dat zij echt graag engels willen leren en er ook tijd voor over hebben...

Ik ben echt verbaasd hoe God soms dingen mogelijk maakt die ik al helemaal niet meer verwacht. Ik had bij mezelf zoiets van: Oke, dan werk ik gewoon vaker in het office of ga nog een dag extra naar de basisschool. En dan zoiets... Inmiddels hebben we dus onze eerste engelse lessen gehad en het was bemoedigend om te zien hoe die vrouwen – ondanks de leeftijd – echt willen leren en het waarderen dat we er zijn. Het is dan wel anders dan we verwachten... Want ja...ik ben gedeeltelijk twintig jaar jonger dan die vrouwen ☺ maar als God wil dat ik dit werk doe dan wil ik Hem ook in deze taak vertrouwen en met heel mijn hart de lessen geven, net als in Kariobangi. Daar zouden jullie trouwens voor kunnen bidden... Dat ik met heel mijn hart voor Hem werk ☺

Kariobangi en de basisschool “De ark”

De dagen op de basisschool zijn definitief de momenten waar ik elke keer opnieuw het meest van geniet. Twee keer in de week, woensdag en vrijdag, stappen we s’ochtends in de bus naar de binnenstad, gaan vanaf daar met de matatu (dat zijn die minibusjes) naar Kariobangi en zijn de hele dag op school tussen al die kleine schatjes. We zijn meestal lang onderweg (2uur) maar het is gewoon telkens weer de moeite waard. Ook al kan ik op de reis terug m’n ogen bijna niet meer open houden en ben ik s’avonds – meestal komen we rond een uur of zes thuis – doodmoe, ik voel me gezegend.

De kinderen zijn 4 – 14 jaar oud en één voor één echt onwijs lief. Ik hou al vreselijk veel van die kids. Dat is ook niet al te moeilijk want als je die koppies ziet dan kun je haast niet anders dan ze willen knuffelen! ☺ Er zijn vijf klassen, verdeelt naar leeftijd en wij zijn elke week met een andere klas aan het knutselen, sporten en spelen. Een tijdje terug – joehoe – mochten we voor het eerst de kamera meenemen en zodoende hebben we een paar mooie fotos kunnen maken: Jullie moeten toegeven...ik heb gelijk, toch ? ☺

Hachja, heerlijk ☺

De bijbelkring , iig een klein gedeelte☺

Uitstapje Ngong-Hills

Kleine impressie van onderweg ☺

Mustafa en die met krijt...dat is Nasibo ☺

Natuurlijk zijn we niet alleen in Kariobangi. Nee, we hebben een heel team aan leraren dat daar elke dag weer met volle overgave werkt. Ik zal ze eens voorstellen: **Bentina en Bernard**, zij leiden samen de school en zijn streng, maar goed. **Wycliffe**, een buitengewoon aardige, jonge leraar die vooral bij de kinderen erg populair is omdat ie een behoorlijke grapjas is. **Eunice, Ester en Hawa**, drie leraressen, die de kleintjes doen en echt weten, hoe ze met die kids moeten omgaan. En, last but not least, teacher **Newton**, die – nou ja – speciaal is. Ik had vooral in het begin wat moeilijkheden met hem omdat hij te opdringerig was op de een of andere manier, maar inmiddels kan ik aardig goed met hem opschieten.

Wat ik geweldig vind aan dit team aan leraren is dat ze – zonder uitzondering – echt met heel hun hart aan het werk zijn en er echt voor de kinderen willen zijn. Als ik verhalen van andere shorttermers hoor die ergens op een school zijn is dat zeker niet vanzelfsprekend. De leraren geven van het weinige wat ze hebben.

Ik vind het ook bijzonder dat wij als team voor de lessen en de kids bidden voordat wij met hen over de bijbel praten. Want elke week woensdag en vrijdag is er s’middags het hoogtepunt van de week, namelijk **“Assembly”**. Dat betekent dat alle kids op het schoolplein komen en uit volle borst samen zingen (en dan echt uit volle borst!) en bidden. Liedjes zoals deze (beetje trots dat ik hem al kan ☺): **Moouoooootoou umewaka leo, (echo: moto!) moouoooootoou ni kazi ya Bwana, (echo: moto!) moouoooootoou umewaka leo. Tuimbe Haleluya, moto umewaka!** Dat betekent ongeveer zoiets (ben er niet helemaal zeker van, maar goed ☺): De Heilige Geest is in mij vandaag, de Heilige Geest, het is het werk van de Heer, de Heilige Geest is in mij vandaag. Zing Hallelujah, de Heilige Geest is in mij! Dat liedje, en dat meen ik serieus, heb ik vandaag al de hele dag in mijn hoofd. Het is echt gewoon schattig en lekker kinderlijk enthousiast ☺.

Na het samenzijn op het schoolplein wordt er gebeden: “Our God, we thank you for this day. Help us to learn well. Bless our teachers, bless our parents and bless us too, in Jesus’ Name, Amen!” En dan stormen alle kids de klassen in voor **PPI (Pastoral Program Instructions)** – de les waarin bijbelverhalen op een leuke manier verteld worden en ze elke week een “memory verse” leren. Ook wij geven deze les en het is elke keer weer een leuke en spannende uitdaging! ☺

Nu we al een aantal weken op school zijn horen we ook steeds vaker verhalen achter de kids. Soms is het echt te erg voor woorden: Gebroken gezinnen, dronken ouders en dagen dat er geen voedsel is, zodat ze met lege maag naar school komen. Het breekt je hart. En tegelijk: Die kinderen hebben zo’n vreugde in hun hart! Ongelovelijk.

Een voorbeeld: We zijn aan het kleuren met de wat oudere kids (10- 14 jaar). Een simpele tekening. Onze bedoeling is dat ze het mee naar huis nemen en daar ophangen en laten zien. Navajo, een meisje van 14, wil het aan mij teruggeven maar ik zeg tegen haar: “Nee, die mag je houden!” Je had haar ogen moeten zien, ze straalden! Ze was zo dankbaar en kon het niet geloven: “Thank you so much!” Of Hellen, die een appel krijgt van mij, waarvan ze dagen later nog zegt: “Oh, die appel...die was zo lekker!”

Zo zijn er ontelbaar veel situaties, waarin me echt bewust wordt wat het betekent dat de kinderen weten dat ze gelieft zijn en hoe weinig eigenlijk al genoeg is om hen die liefde te geven...

Bentina en de kids in de Assembly

Met z’n allen!

Lief ☺

Zo is er nog veel meer wat ik met jullie zou willen delen, maar deze brief wordt alweer te lang ☺ Nu blijft nog een ding en dat is te zeggen, hoe dankbaar ik jullie ben voor jullie gebeden en voor jullie ondersteuning. Het doet me echt erg goed en ik besef steeds weer dat ik dit werk niet zou kunnen doen als jullie niet achter mij stonden...**Asante sana! Mungu awabariki! Liefs, Lianne**

GEBEDSPUNTEN

DANKEN VOOR:

- De zekerheid dat ik hier op mijn plek ben
- het fijne team van de basisschool
- het uiteindelijke begin van de engels lessen in Kibera
- waardevolle gesprekken met m’n mentor Brigitte

BIDDEN VOOR:

- Goede omgang met armoede en de verhalen van de kids
- veiligheid onderweg in matatu en sloppenwijk
- alle lessen die ik geef: zekerheid, wijsheid en creativiteit